

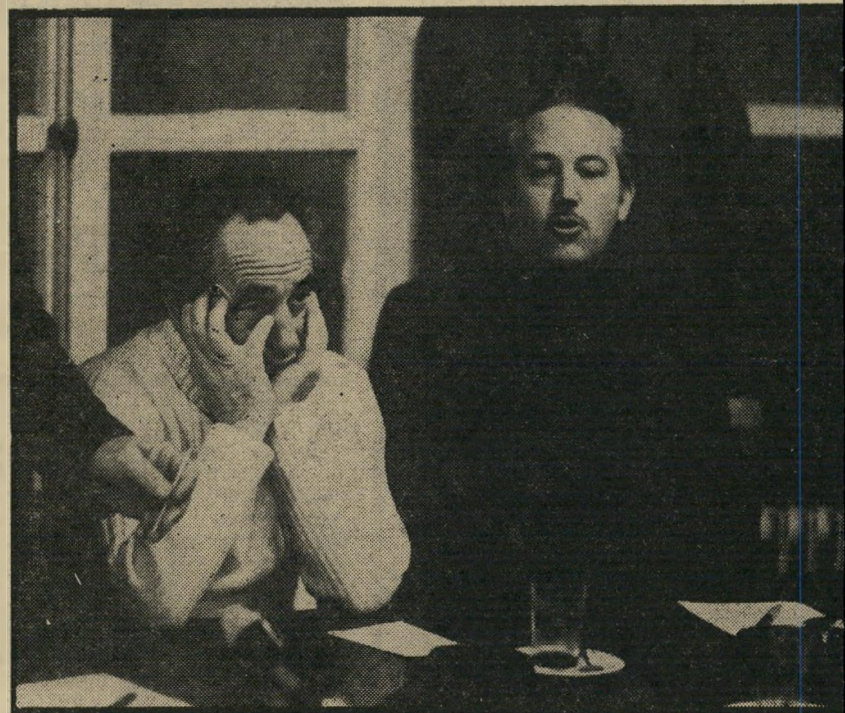
מזכירו של ביג'י
אלחנן ישי, מי שהיה מזכירו של דוד בן גוריון עד יומו האחרון, ולשעבר ראש אגף הנוער והנח"ל במשרד הביטחון, תובע לקבל רצון הרוב במפלגה וללכת לממשלת מיעוט.

אוי לעיניים!
עובדיה פורת מסתיר את עיניו בייאוש לשמע דבריהם של חבריו בחטיבת רפ"י התובעים ללכת עד הסוף, אפילו עד כדי פילוג. לידו יושב נציג רפ"י בדבר, העיתונאי מאיר ("מוריק") בראלי.

שעל דיון

פלג, ולעומת זאת רוצה שכולם ידעו ש אפשר שיהיה פילוג.
ואי אפשר היה לדעת אם דיון מהתל באנשיו או מנסה להביכם כאשר דיבר, בטון של נביא-זעם כמעט על "מה שקורה לנו פה במדינה?" הוא סיפר על אובדן האמונה העצמית אצל הנוער, על כך ש גילה תופעות בקרב החיילים המשוחררים המעידות על הירדת מהמילחמה הבאה ו"יש מקום לחרדה מפני הירדת זו". אבל חס וחלילה, הוא לא היכה על חטא. לא היה בליבו צל של ספק שהוא נקי מהחטא שגרם לנוער הישראלי לסלוד ול- הירדת מהמילחמה הבאה.
זאת יכולה היתה להיות פארודיה נהדרת, לולא היה המתזה עצוב כל כך. ול- רגעים, בתוך המהומה הגדולה, נדמה היה שרק איש אחד נהנה באמת מכלל ההמולה ותוצאותיה: משה דיין, שבין נימוגים, פירוק הערה סארקסטית ובדיחה, לא לקח כל כך ברצינות את עדר החסידים השורטים, שאיש מהם לא העז להעלות אפילו מילה אחת של ביקורת או ספקנות נגדו, גם לא כשהציע לכונן ממשלת-חירום לאור מית בה יהיה רוב למערך. איך אפשר להקים ממשלה כזו, כשלפי כל חישוב אריתמטי יהיה המערך במיעוט בממשלה כזו, לדיין פיתרונים. אבל לגבי איש כמו דיין, נראה שאפילו חוקי המתמטיקה אינם תופסים.

האלו, רוחלה!
דיין שבמשך כל מהלך הישיבה התנדנד בין מצב-רוח של שיעמום ושעשוע, ניצל הפסקה קצרה בדיון כדי לטלפן לאשתו, רחל.

ההצבעה
אנשי צבאו הפרטי של הגנרל דיין מרימים את ידיהם בתום דיונים מייגעים שנמשכו יותר מארבע שעות, כשהם מצביעים בעד החלטה בנוסח "חצי תה וחצי קפה", הקוראת לחקמת ממשלת חירום לאומית, אך לא לחצביע נגד ממשלת מיעוט, אם גולדה- מאיר תקים ממשלה כזו.

הדפוק הנצחי

שרי-התחבורה שמעון פרס, כשהבעת ייאוש על פניו מקשיב לנאומו של משה דיין, בכנס ניסה פרס לטעון כאילו אינו גרור של דיין וכי הוא המתייצב מול דיין ומנסה למנוע ממנו פרישה מאחריות. לידו יושב סגנו, גד יעקב, הנראה כמי שנהנה מהמצב אליו נקלע פרס.
לומר למשה ולדיין שהם לא צריכים לע" זוב" קרא לעומתו דיין בשמץ של לעג שרק הוא הבינו: "גם שמעון ופרס לא צריכים לעזוב!"
או כשהר"ר מיכאל ("מיקי") בריזוהר העלה בסוף הדיונים הצעה להצבעה. דיבר ודיבר ונימק את הצעתו, עד שדיין קרא לפתע לעברו: "מה שאתה מציע זה בדיוק ההיפך מההחלטה הקודמת שכבר קיבלנו, כמה שאני מנומנם אני עוד חופס מה שקורה!" בריזוהר, נעלב עד עומק נשמתו מהנזיפה הפומבית שקיבל מרבו, ניסה להתגונן: "אבל משה... הרי אתה בעצמך אמרת את זה..."
אולם זה לא עוזר לו. ישכן בסופו של דבר ברור שלא חשוב מה יגידו כל אנשי צבאו הפרטי של הגנרל דיין, חשוב מה שהוא ירצה ויחליט. הם לא יקבלו שום הצעה בניגוד לדעתו. וגם אלה שניסו להסי ביר ולשכנע את דיין לחזור בו מתחלטה הסרישה שלו ולהמשיך לכתו כשר-הביט"ר חזן, ידעו שהם יצביעו בסופו של דבר

בעד מה שירצה דיין, אפילו תהיה זו החלטה לתבוע בכל תוקף הקמת ממשלת-חירום לאומית, אך לא להתנגד להקמת ממשלת-מיעוט. אולי זה אבסורדי, אבל זה מה שרוצה דיין: לאכול את העוגה וגם לשמור עליה.
ולא היה זה האבסורד היחיד. "הצבעה בכנסת נגד ממשלת המיעוט שתציג גול" דה מאיר פירושה פילוג." אמר דיין ל- חייליו הממושעיים, "ואני נגד פילוג. אם איננו רוצים לעזוב את המערך ולהתפלג צריך להחליט במפורש על כך."
וכולם הסכימו עימו שצריך להיאבק, אבל אסור בשום פנים להביא לפילוג.
אבל קצת אחר-כך, בקריאת ביניים תוך כדי דבריו של הדי"ר בריזוהר, אמר דיין בדיוק את ההיפך: "אם נחליט שלא לת" מוך בממשלה בכנסת, פירושו של דבר שמחליטים על פילוג. אז נחליט על פילוג."
וכולם הסכימו איתו גם הפעם. מפני שדיין רוצה פילוג אבל אינו רוצה להתר